Стою біля відкритого вікна.
За ним веселий дощ пружинить кроки.
У кожній краплі зріє світ широкий
І свіжа сила ярого зерна.

Бо йде нова, замріяна весна
В буддучину дорогами пророків.
Дитинних мрій невидимі потоки
Вливає в душі стомлені вона.

Ясніє світ і тішиться садами,
Його колись звабливими плодами,
Котрі прикрасять празничні столи.

Хтось молиться, чекаючи рятунку,
А хтось плекає дні, немов галунку...
Відплач в мені, нудьго. і відболи!